

EL MICALET GALÀCTIC

L'enigma del centenari

Eric Lluch

Dibuixos de Julia Cejas

1

La família de la capital

La mare de Miquel va embolicar els llibres i les sabatilles esportives amb paper de colors i va dir:

–Dissabte al matí anirem a València i li portarem els regals a Neus.

El pare es va rascar la barbeta i va murmurar:

–Dissabte? Uf, jo no podré anar-hi! M’he compromés amb uns clients.

La mare va mirar el sostre i va rebufar des del fons del fetge.

–Que justet, home! –i va continuar:– En fi, anirem el xic i jo en tren.

Miquel, que havia escoltat la conversa dels pares, també va pensar en la manera d'escapolir-se del viatge. Així que va improvisar una excusa.

—Ehem! Dissabte el meu amic Marc estrena un monopatí i havíem pensat...

La mare va tallar la improvisació en sec.

—Ni monopatí ni gaites morunes! Dissabte tu vens amb mi a portar-li els regals d'aniversari a la teua cosina, és a dir, a la meua fillola, i no cal que se'n parle més.

Si la mare deia allò de les «gaites morunes», calia fer mutis, engolir el coll i deixar-ho córrer.

En realitat, Miquel tenia ganes de veure la tia Encarna i la cosina Neus. Però, només de pensar que l'oncle Eladi estaria present, li entrava un calfred que li arrancava del bescoll i s'estenia garreres avall. Perquè l'oncle, a més d'una veuota i un riure ben capaços d'atemorir un monstre pelut, preguntava fins que se li assecava la gola o, per a variar, es posava a parlar de futbol o de qualsevol altra cosa com si li donaren corda.

—És clar! —solia defensar-lo la tia Encarna—. Com que va ser futbolista i treballa de representant tants anys, vulgues que no...

Dissabte, la mare i Miquel van agafar el tren de rodalies. Després, un autobús que es movia més que una ballarina i, més o menys a les onze del matí, van tocar el timbre del pis on vivien la tia Encarna, l'oncle Eladi i la cosina Neus.

–Ai, la meua germana! Quina alegria! –La tia Encarna tenia la veu melosa i agradable.– Ai, el meu nebot Miquel! Si has crescut més d'un pam des de Nadal!

De sobte, des de dins, es va sentir aquella veu que sonava com un rosari de canonades.

–Home, home, home! El meu nebot Miquel! –L'oncle va aparéixer amb una samarreta blanca amb l'escut del València, uns pantalons vaquers i unes sabatilles esportives, amb tants colors i tan cridaners, que ferien la vista.

Rere de l'oncle va guaitar Neus amb els seus huit anys acabats de complir, la cara redona, les dues trenes ben pentinades i un vestit ple de floretes. La cosina de Miquel.

–Hola, tete!

De seguida, la tia Encarna i la mare es van capbussar dins del pis i Miquel es va quedar a mercé de l'oncle i amb l'únic refugi i protecció de la cosina.

L'oncle Eladi no era dels que tardaven massa a exposar les seues idees.

—Home, home, home! Has vingut en el moment exacte, perquè Neus i jo anàvem a eixir. Saps? Tenim dues entrades per a visitar les instal·lacions del camp del València Club de Futbol. Ah! Potser, tu no ho saps, però el camp es diu Mestalla —va fer un riure que va rebotar contra les parets del pis—. Però no passa res. Anem-nos-en i trauré una entrada per a tu.

Un instant després, Miquel es va veure caminant pels carrers de la capital amb l'oncle Eladi i la cosina Neus. Destinació: el camp de Mestalla, a deu minuts a peu. Però deu minuts d'interrogatoris que farien defallir un espia ben entrenat i amb mil anys d'experiència.

—Com va l'escola?

—En quin equip de futbol jugues?

—Tens nòvia?

—Sabies que demà mateix comencen les celebracions del centenari del València Club de Futbol?

—De quin equip eres?

—Qui creus que guanyarà la lliga?

—Ton pare s'ha canviat de cotxe o encara té la tartana que tenia?

I encara com que Neus va indicar que, més enllà d'un pas de vianants, arribarien a prop de la porta 3 de l'estadi.

–S'entra per aquesta porta –va explicar la cosina–. Ara anirà mon pare a les taquilles i traurà la teua entrada.

En aquell instant, Miquel va descobrir en terra una pedreta blava amb dos redolins rojos que havia deixat caure un home gran. Sense pensar-s'ho, la va agafar i va restar mirant-la amb tota l'atenció.

–Què és això, tete?

–No ho sé, però està xuli.

Immediatament, van sentir, per primera vegada, una veu desconeguda:

–Del passat i del present, allà dins els trobareu, els defenses i els porters, els mitjos i els davanters.

I quan es van girar, van veure l'home gran que havia deixat caure la pedreta i que ara els somreia d'una manera estranya.

–Derrotareu amb la pedreta qui vulga fer la punyeta –va dir ara l'home gran.

I amb l'última paraula aquell home es va difuminar entre un grup de persones que caminaven de pressa per la voravia.

–Qui-qui era? –Neus ho va preguntar enmig d'un quequeig.

–No ho sé –Miquel va contestar amb un filet de veu.

Quasi sense adonar-se'n, Miquel es va guardar la pedreta dins de la butxaca esquerra dels pantalons.